

Amb la mel a la boca

En el 81'. L'Hospi empata a nou minuts del final, quan l'Olot ja tenia la victòria a tocar. Els garrotxins s'havien avançat amb un gol de Coro (8')

Nou minuts. Són els que li van sobrar a l'Olot per poder celebrar el que hauria estat més que una victòria. Era el segon triomf consecutiu, la confirmació de la reacció i un salt en la classificació. I va acabar sent un empat, més aviat trist, que deixa les coses tal com estaven. Capricis del destí, el culpable va ser Agustín Fernández. L'excentral de l'Olot va neutralitzar en el 81' el gol de Coro, exjugador de l'Hospi.

Coro va tornar a ser el més destacat de l'atac de l'Olot. De fet, se'l va veure a ell i poca cosa més. No es pot negar que Uri Santos va lluitar totes les pilotes i es va fer un fart de baixar a buscar-ne al mig del camp, però es va trobar a faltar el protagonisme de Xavi Ferrón per la banda dreta i, sobretot, de Carlos Martínez a la davantera. Potser el seu enemic va ser precisament el gol de Coro, que va fer recular l'equip i va deixar Carlos massa sol.

El 0-1 va ser molt matiner. En el minut 8, una bona combinació que havia nascut a la zona de tres quarts, amb Èric i Carlos, va acabar amb una assistència d'Uri Santos cap a Coro, que, entrant lliure a l'àrea per la banda esquerra, va superar Craviotto amb un xut creuat. Era la primera pilota que tocava i ja en va fer prou per demostrar que, definitivament, ha tornat.

Ben tancats L'Olot es va avançar i, ipso facto, l'Hospi es va reactivar. Després del gol, l'equip de Kiko Ramírez va dominar la possessió de la pilota i es va dedicar a intentar desfer la gran teranyina defensiva dels d'Arnau Sala. L'Olot va fer un pas enrere, però amb fermesa. Va resistir bé els atacs del rival, que ho va intentar sense gaire inspiració. Els garrotxins vivien tranquils a darrere i, prou còmodes, semblava que s'havien oblidat d'atacar, però en la recta final de la primera part Coro va tornar a escena per posar tothom en alerta amb un xut potent que es va estavellar al travesser (34').

El partit hauria canviat radicalment si el xut hagués anat pocs centímetres més baix, però la fusta va donar vida a l'Hospi i li va permetre continuar fent el mateix tipus de joc en la segona part. En veure que foradar l'eix de la defensa de l'Olot era complicat –només David Haro s'hi va fer un lloc i va disparar als núvols en la primera part–, els locals van decantar el pes del partit a les bandes. I hi van insistir tant que al final els va sortir bé. Això sí, van haver d'esperar fins al 81', quan Agustín Fernández es va imposar a la defensa olotina i va rematar amb el cap una bona centrada procedent de la dreta. Castigats Ningú no podia dir que l'1-1 era injust. L'Olot havia jugat amb foc i, a diferència de la setmana passada, s'havia cremat. L'Hospi havia controlat el partit massa estona i, abans de trobar la recompensa de l'empat, ja havia vist com li anul·laven un gol a Nano i com Alcaraz enviava un xut de falta al travesser.

I, al final, l'Olot encara va haver de donar l'empat per bo, perquè podia haver guanyat qualsevol. A cinc minuts del 90', els riberencs van tornar a topar amb el pal i, en la jugada següent, els olotins van maleir Craviotto, que, amb una gran intervenció, va enviar a córner la resposta de Coro.

olot1

l'hospitalet1

Publicat a:

Font del document:

http://www.lesportiudecatalunya.cat/nel9/article/8-esports/52-futbol-catala/791772-amb-la-mel-a-la-boca.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mes&utm_source=rss&utm_medium=mes&utm_campaign=rss